

Sygn. akt II Ca 122/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział II Cywilny-Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie:	SSO Jarosław Gołębiowski SSO Dariusz Mizera (ref.)
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M. i D. M. (1)

przeciwko S. D. i Z. D. (1)

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 grudnia 2013r. w sprawie I C 411/12

1. oddała apelację ;

2. zasądza od powodów A. M. i D. M. (1) na rzecz pozwanego S. D. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II Ca 122/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. M. i D. M. (1) przeciwko Z. D. (1) i S. D. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oddalił powództwo i zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Radomsku na rzecz powodów kwotę 300,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na koszty oględzin.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowił przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sadu Rejonowego:

W 1964 roku przeprowadzone zostały dla obrębu G. prace związane z ustaleniem stanu władania gruntami dla potrzeb zakładania powszechnej ewidencji gruntów. Dokumentację z całości prac dotyczących zakładania ewidencji gruntów skompletowano w operacie numer (...). W wyniku tych prac powstała mapa ewidencyjna w skali 1: 5000, która została utworzona w oparciu o zdjęcia lotnicze. Według zarysu pomiarowego granica pomiędzy działkami (...) oraz działkami (...) była wykazana w ten sposób, że północne granice działek (...) stanowiły południową krawędź rowu oznaczonego

numerem działki (...), zaś granice wschodnie i zachodnie tych działek stanowiły przedłużenie granic działek (...), natomiast południową granicę działki (...) stanowiła północna krawędź rowu oznaczonego numerem działki (...).

W dniu 30 września 1974 roku wydany został akt własności ziemi ON- (...) obejmujący nieruchomości w G. oznaczone numerami działek (...) na rzecz Z. i A. małżonków M.. Dla nieruchomości objętej przedmiotowym aktem własności ziemi nie została urządzona księga wieczysta.

W teczce z postępowania administracyjnego dotyczącego aktu własności ziemi ON- (...) złożony jest protokół, w którym stwierdzono, że wyrys mapy jest niezgodny ze stanem faktycznym na gruncie oraz że zachodzi konieczność ustalenia granic działek. Ponadto w teczce tej złożony jest szkic uwłaszczeniowy obejmujący m.in. pomiar granic przedmiotowych działek numer (...). Ze szkicu tego wynika, że południowa granica działki (...) przebiega za strugą, a działka (...) graniczy od strony południowej bezpośrednio z działkami (...), zaś granica północna działek (...) kończy się przed strugą i nie dochodzi do strugi.

W dniu 30 września 1974 roku wydany został akt własności ziemi ON- (...) obejmujący nieruchomości w G. oznaczone numerami działek (...) na rzecz H. K.. Dla nieruchomości objętej przedmiotowym aktem własności ziemi nie została urządzona księga wieczysta.

W dniu 31 sierpnia 1976 roku wydany został akt własności ziemi (...) obejmujący nieruchomości w G. oznaczone numerami działek (...) na rzecz S. i Z. małżonków D.. W teczce z postępowania administracyjnego dotyczącego przedmiotowego aktu własności ziemi (...) złożony jest protokół ustalenia stanu władania, w którym wykazano powierzchnie działek zgodnie ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...).

W 1979 roku została założona księga wieczysta numer (...) obejmująca nieruchomości S. i Z. małżonków D., w tym między innymi działki oznaczone numerami (...). Jako podstawę oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej Kw Nr (...) ujawniono na karcie 2 akt księgi wieczystej mapę wykonaną w dniu 26 marca 1979 roku przez uprawnionego geodetę J. S., która to mapa została wykonana zgodnie ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...). Jako dowód własności nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw Nr (...) ujawniono akt własności ziemi (...).

W dniu 1 lutego 1991 roku zawarta została pomiędzy S. i Z. małżonkami D. a K. A. w formie aktu notarialnego Rep. (...) umowa sprzedaży działek (...). W przedmiotowym akcie notarialnym istnieje - w zakresie tytułu własności nieruchomości i położenia działek stanowiących przedmiot umowy sprzedaży - odwołanie do księgi wieczystej Kw Nr (...) jak również do mapy znajdującej się w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...). W oparciu o przedmiotową umowę sprzedaży, działki oznaczone numerami (...) zostały odłączone od księgi wieczystej Kw Nr (...) / i została dla nich założona nowa księga wieczysta oznaczona numerem (...). W aktach przedmiotowej księgi wieczystej również istnieje w zakresie oznaczenia nieruchomości odwołanie do opisu i mapy zawartej w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...).

W dniu 12 kwietnia 1995 roku zawarta została pomiędzy K. A. i A. A. oraz U. S. w formie aktu notarialnego Rep. (...) umowa sprzedaży działki numer (...) na rzecz U. S.. W wyniku przedmiotowej umowy działka numer (...) została odłączona z księgi wieczystej Kw Nr (...) i urządzona dla niej została nowa księga wieczysta Kw Nr (...). W aktach przedmiotowej księgi wieczystej również istnieje odwołanie do opisu nieruchomości i mapy zawartych w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...).

W dniu 12 kwietnia 1995 roku zawarta została pomiędzy K. A. i A. A. oraz E. K. w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) również umowa sprzedaży działki (...) na rzecz E. K.. Na mocy przedmiotowej umowy dokonany został wpis E. K. jako właściciela działki (...) w księdze wieczystej Kw Nr (...).

W dniu 15 maja 2002 roku zawarta została pomiędzy U. S. i E. K. a powodami A. M. i D. M. (1) w formie aktu notarialnego Rep. (...) umowa sprzedaży działek numer (...). Na mocy przedmiotowej umowy z księgi wieczystej Kw Nr (...) odłączono działkę (...) i wpisano ją do księgi wieczystej Kw Nr (...) wraz z wpisem jako właścicieli przedmiotowych działek powodów A. M. i D. M. (1) na prawach wspólności ustawowej. Również w zawiadomieniu powodów o

dokonaniu wpisu na ich rzecz prawa własności, dokonanego w dniu 8 listopada 2002 roku znajduje się odwołanie do opisu i mapy zawartych w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...)

W 2008 roku nastąpił podział działki numer (...) na działki (...). Dokumenty związane z przeprowadzeniem przedmiotowego podziału zostały zebrane w operacie technicznym przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego za numerem (...). Geodeta wykonujący podział działki (...) ustalił przebieg granic zewnętrznych dzielonej działki (...) nie tak, jak na pierwotnej mapie ewidencyjnej, ale tak jak na szkicu uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...), a więc zgodnie z mapą ujawnioną w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...)

Współrzędne punktów granicznych określające przebieg granic działki numer (...) wykazane w operacie nr (...) są aktualnie ujawnione w ewidencji gruntów.

Działka numer (...) została na mocy aktu notarialnego – umowy sprzedaży z dnia 9 kwietnia 2008 roku Rep. A Nr (...) sprzedana przez S. i Z. małżonków D. M. (2) i B. małżonkom B..

Następnie powód S. D. w dniu 28 czerwca 2010 roku wystąpił w sprawie I C 357/12 z powództwem o wydanie części działki (...) znajdującej się we władaniu powodów A. M. i D. M. (1). W chwili obecnej przedmiotowe postępowanie jest zawieszona z uwagi na toczące się postępowanie w sprawie niniejszej.

Pomiędzy stronami toczyło się również postępowanie w sprawie I Ns 1213/08 o ustanowienie drogi koniecznej dla działek numer (...) przez działkę (...). W toku postępowania w tej sprawie sporządzona została opinia biegłego geodety A. B. z przebiegiem służebności drogi koniecznej, który stwierdził, że geodeta wykonujący podział działki (...) ustalił prawidłowo przebieg granic zewnętrznych dzielonej działki (...) tak jak na szkicu uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...), a więc zgodnie z mapą ujawnioną w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...). Przedmiotowa opinia stała się integralną częścią postanowienia Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 listopada 2010 roku wydanego w sprawie I Ns 1213/08 ustanawiającego służebność drogi koniecznej na rzecz każdorazowego właściciela działek m.in. (...).

Powyższe ustalenia faktyczne na temat okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd poczynił w oparciu o powołane dowody z załączonych dokumentów zawartych w aktach sprawy I C 357/12, I Ns 1213/08, aktach uwłaszczeniowych (...), (...) i (...) oraz aktach ksiąg wieczystych Kw Nr (...) Kw Nr (...) i Kw Nr (...).

Mając takie ustalenia Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlega oddaleniu.

Podstawą prawną powództwa wytoczonego przez powodów D. M. (1) i A. M. jest przepis art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 707 z późn. zm.).

Powołany przepis stanowi, że w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Przez stan prawny nieruchomości należy rozumieć prawa i roszczenia wpisane w działach II-IV księgi wieczystej. Oprócz praw rzeczowych w księdze wieczystej mogą być wpisane prawa osobiste i roszczenia, o których mowa w art. 16 u.k.w.h., gdyż stosownie do art. 3 u.k.w.h. są one objęte domniemaniem prawdziwości i chronione rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych. Wpisy w dziale I-O, dotyczące oznaczenia nieruchomości, jej położenia, obszaru i konfiguracji nie tworzą stanu prawnego nieruchomości. Podlegają one sprostowaniu w trybie art. 27 u.k.w.h. i art. 626¹³ § 2 k.p.c.

Księga wieczysta powinna dawać pełny i wierny obraz stanu prawnego nieruchomości, w pewnych sytuacjach jednak powstanie niezgodności między stanem ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym jest nieuniknione. Przez rzeczywisty stan prawny należy rozumieć stan zgodny z prawem materialnym. Przyczyny tej niezgodności mogą być wielorakie, niezgodność ta może wynikać: z dokonanych wpisów nieistniejącego prawa lub

bez podstawy prawnej, którymi są również wykreślenia (art. 30 u.k.w.h.), ze zmian stanu prawnego nieruchomości zachodzących pozaksięgowo oraz nieodnotowanych przez wpisy (por. też: uwaga 6 do art. 5 u.k.w.h.).

Nie wszystkie niezgodności podlegają jednak usunięciu w trybie art. 10. Do tej grupy należą np. niezgodność spowodowana nabyciem własności nieruchomości przez zasiedzenie lub dziedziczenie, wpis można bowiem uzyskać na zwykłej drodze na podstawie orzeczenia sądowego.

Zgodnie z treścią powołanego wyżej art. 626² § 5 k.p.c., wniosek o dokonanie wpisu w księdze wieczystej może złożyć właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty, osoba, na rzecz której wpis ma nastąpić, albo wierzyciel, jeżeli przysługuje mu prawo, które może być wpisane w księdze wieczystej. W sprawach dotyczących obciążeń powstałych z mocy ustawy wniosek może złożyć uprawniony organ. Przez „osobę, na rzecz której ma nastąpić wpis” należy rozumieć osobę, która jest w dyspozycji dokumentu stwierdzającego nabycie prawa.

Legitymacja procesowa to szczególne uprawnienie konkretnego podmiotu, oceniane z punktu widzenia prawa materialnego. Jeżeli zostanie wykazane, że strony są związane prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, którym jest roszczenie procesowe, to zostanie wykazana legitymacja procesowa powoda (czynna) i pozwanego (bierna). W przeciwnym razie brak legitymacji procesowej czy to powoda, czy pozwanego, albo obu stron. Wobec tego, że legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania co do istoty sprawy (w chwili wyrokowania). Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

W niniejszej sprawie pozwani uzasadniając żądanie pozwu domagali się wpisania ich jako właścicieli działki o numerze ewidencyjnym (...) o obszarze (...)ha, w księdze wieczystej (...), w której jako właściciele tej działki widnieją pozwani S. D. i Z. D. (1), po uprzednim wykreśleniu prawa własności pozwanych z przedmiotowej księgi wieczystej w odniesieniu do działki (...).

Swoje powództwo powodowie oparli na dwóch twierdzeniach, które według ich oceny sprawiają, że pozwani S. D. i Z. D. (1) nie są właścicielami działki oznaczonej numerem (...), lecz właścicielami tej działki są powodowie D. M. (1) i A. M..

Po pierwsze pozwani wskazali, że umową kupna — sprzedaży z dnia 15 maja 2002 roku sporządzoną w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) nabyli od U. i E. małżonków K. własność nieruchomości położonej w G. gmina R. składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...)o obszarze(...) ha każda. Wskazali, że dla nieruchomości tej Sąd Rejonowy w Radomsku prowadzi księgę wieczystą Kw Nr (...) z wpisem własności tejże nieruchomości na rzecz D. oraz A. małżonków M.. Powodowie wskazali, że pierwotnymi właścicielami działki (...), na którą wydano akt własności ziemi z dnia 30 września 1974 roku Nr ON- (...), byli A. i Z. małżonkowie M., natomiast pierwotnym właścicielem działki (...), na którą wydano akt własności ziemi z dnia 30 września 1974 roku Nr ON- (...), był H. K.. Powodowie wskazali, że dokumenty zgromadzone w teczkach powołanych aktów własności ziemi wskazują jednoznacznie, że prowadzone były postępowania uwłaszczeniowe, zaś osoby, którym wydano omawiane akty własności ziemi faktycznie były samoistnymi posiadaczami gruntów według stanu prawnego na 4 listopada 1971 roku. Powodowie wskazali, że w przedstawionym stanie faktycznym i prawnym, a raczej karygodnym bałaganie wydano dla pozwanych akt własności ziemi z dnia 31 sierpnia 1976 roku za numerem (...). Wskazali, że podstawą do wydania tegoż aktu własności ziemi były dwie antydatowane na dzień 11 sierpnia 1970 roku nieformalne umowy kupna — sprzedaży nieruchomości zawarte przez pozwanego S. D. ze Z. M. i H. K.. Powodowie wskazali, że pozwani nie mogli być samoistnymi posiadaczami gruntów wskazanych w akcie własności ziemi (...) według stanu prawnego na dzień 4 listopada 1971 roku, jeśli samoistnymi posiadaczami tych samych gruntów i w tej dacie byli małżonkowie M. oraz H. K., dla których wydano prawomocne akty własności ziemi ON- (...) i ON- (...). Powodowie podnieśli zatem, że akt własności ziemi (...) jest dokumentem fikcyjnym, kupionym w owym czasie.

W ocenie Sądu I instancji argumentacja powodów zdaje się zatem zmierzać do tego, by Sąd w niniejszym postępowaniu stwierdził nieważność aktu własności ziemi (...) z dnia 31 sierpnia 1976 roku wydanego na rzecz pozwanych S. D. i

Z. D. (2), skoro w dacie wydania tego aktu w odniesieniu do działek (...) istniały już wcześniej wydane akty własności ziemi (...) z dnia 30 września 1974 roku (obejmujący działki (...)) na rzecz Z. i A. małżonków M. oraz (...) z dnia 30 września 1974 roku (obejmujący m.in. działkę (...)) na rzecz H. K.. Argumentacja powodów zmierza do stwierdzenia, że skoro zostały wydane akty własności ziemi (...) i (...), w których jako posiadacze samoistnych omawianych działek wskazano Z. i A. małżonków M. oraz H. K., to drugi akt własności ziemi stwierdzający, że samoistnymi posiadaczami przedmiotowych działek byli pozwani, stwierdza stan fikcyjny.

Z powyższą znacznie upraszczającą argumentacją nie sposób się zgodzić. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Na [wyższego utrwalone jest już stanowisko, że po wejściu w życie art. 63 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 107, poz. 464), czyli po dniu 1 stycznia 1992 roku, stała się niemożliwa kontrola administracyjna, ani też sądowa, decyzji administracyjnych wydanych przed dniem 6 kwietnia 1982 roku, stwierdzających nabycie przez rolnika z mocy prawa - na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.) - własności nieruchomości rolnych, czyli decyzji zwanych aktami własności ziemi.

W uchwale z dnia 11 marca 1994 roku III CZP 18/94, Sąd Najwyższy wskazał, że wyłączenie dopuszczalności wzruszenia ostatecznych decyzji administracyjnych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.), obejmuje również sytuacje, w których organ administracji wydał w różnych datach dwie decyzje dotyczące tego samego przedmiotu uwłaszczenia, na rzecz dwóch różnych osób. Powstały między tymi osobami spór o własność rozstrzyga sąd powszechny w postępowaniu, w którym jego rozstrzygnięcie jest niezbędne do załatwienia sprawy.

W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia Sąd Najwyższy rozstrzygający zagadnienie prawne przychylił się w pełni do wyrażanego dotychczas poglądu, i przytaczanych na jego uzasadnienie argumentów, co do braku możliwości kontrolowania przez sądy decyzji administracyjnych - aktów własności ziemi - po wejściu w życie powołanego już art. 63 ustawy z dnia 19 października 1991 roku. Przepis ten, podkreślając § 4 art. 8 ustawy z dnia 26 marca 1982 roku o zmianie ustaw - Kodeks cywilny oraz o uchyleniu ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 11, poz. 81) i postanawiając, że do ostatecznych decyzji wydanych na podstawie ustawy z 1971 roku nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności i uchylenia lub zmiany decyzji, wyłączył zarówno administracyjną, jak i sądową kontrolę. Artykuł 63 wymienionej ustawy bowiem nie daje żadnych podstaw do wniosku, że ustawodawca, wyłączając kontrolę administracyjną, wprowadził, czy też rozszerzył, zakres kontroli sądowej.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, odmiennego od wyżej wskazanego stanowiska w zakresie kontroli sądowej aktów własności ziemi nie można zajmować w sytuacji, gdy wydane zostały na tę samą nieruchomość dwa akty własności stwierdzające jej nabycie przez różne osoby. W takim wypadku - jak to przyjął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanego wyroku z dnia 3 lutego 1994 roku - oba akty własności ziemi zachowują moc obowiązującą, mimo że drugi wydany został - w świetle art. 137 § 1 pkt 3 k.p.a. w pierwotnym brzmieniu - w warunkach nieważności. Powyższe względy uzasadniają stanowisko pozytywne w kwestii niedopuszczalności kontroli sądowej aktów własności ziemi wydanych przez właściwe organy, również w sytuacji, gdy organ administracyjny „wydał w różnych latach dwie decyzje dotyczące tego samego przedmiotu uwłaszczenia z tym, że na rzecz dwóch różnych właścicieli”.

W świetle powyższego powstało zagadnienie, w jaki sposób usunąć nieprawidłowość powstałą na skutek wydania na tę samą nieruchomość dwóch aktów własności ziemi stwierdzających jej nabycie przed dwóch różnych „właścicielami”. Uwzględniając treść art. 10 ustawy z dnia 26 marca 1982 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o uchyleniu ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 11, poz. 81), stanowiącego, że „stwierdzenie nabycia własności nieruchomości, dokonane przez sąd lub do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przez terenowy organ administracji państwowej, stanowi wyłączny dowód nabycia własności nieruchomości”, można byłoby dojść do wniosku, że zagadnienie jest w takim wypadku nie do rozwiązania bez interwencji ustawodawcy. Wniosek o niemożliwości rozstrzygnięcia kwestii własności działki jest nie do przyjęcia. Jeżeli między dwoma osobami dysponującymi decyzjami administracyjnymi, stwierdzającymi, że każda z nich nabyła własność określonej (tej samej)

nieruchomości, na podstawie ustawy uwłaszczeniowej, i w związku z tym każda z nich uważa się za wyłącznego jej właściciela, istnieje spór o to, kto jest właścicielem w rzeczywistości, spór taki musi rozstrzygnąć sąd. Spór o własność nieruchomości jest typową sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c., do której rozpoznania powołany jest - z mocy art. 2 § 1 k.p.c. - sąd powszechny (oraz Sąd Najwyższy). Spory o własność nieruchomości rolnych nie zostały bowiem przekazane (art. 2 § 3 k.p.c.) do właściwości innych organów.

Zatem spór o własność sąd musi rozstrzygnąć w każdym wypadku, gdy jego rozstrzygnięcie okaże się niezbędne do załatwienia sprawy. Może to występować zarówno w postępowaniu procesowym (np. w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, czy też w sprawie o eksmisję z nieruchomości, do której prawo własności roszczą sobie obie strony), jak i w postępowaniu nieprocesowym (np. w sprawie o dział spadku, w razie złożenia do akt decyzji stwierdzającej, iż nieruchomość nabył z mocy prawa spadkodawca, oraz drugiej stwierdzającej nabycie tejże nieruchomości przez jednego ze spadkobierców).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że w sprawie tej powodowie zwalczają tytuł własności pozwanych — z którego to tytułu własności wywodzą swoje własne prawo własności i już choćby z tego powodu powództwo podlega oddaleniu. Prawdą jest, że w niniejszym postępowaniu co do działek oznaczonych numerami (...) istnieją po dwa akty własności ziemi wydane w różnych datach i na różne osoby, jednakże powodowie — co istotne - nie kwestionują ważności aktów własności ziemi (...) z dnia 30 września 1974 roku oraz (...) z dnia 30 września 1974 roku, lecz akt własności ziemi (...) z dnia 31 sierpnia 1976 roku - który to akt - co należy podkreślić z całą stanowczością im samym daje tytuł własności do działek (...). Powodowie zdają się nie zdawać sobie sprawy, iż ewentualne obalenie tytułu własności w odniesieniu do działek (...) spowoduje upadek ich prawa własności do tych działek. W istocie chcą by Sąd stwierdził, że własność działek (...) nadal służy małżonkom M. oraz H. K. — od których nigdy tych działek nie nabyli, bowiem nabyli je pośrednio właśnie od pozwanych. A w takiej sytuacji w sposób oczywisty powodowie pozbawieni są legitymacji procesowej czynnej.

Oczywiście nie sposób pominąć kwestii, że co do działek oznaczonych numerami (...) istnieją po dwa akty własności ziemi wydane w różnych datach i na różne osoby. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 11 marca 1994 roku w takiej sytuacji Sąd winien przeprowadzić dalsze dowody zmierzające do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego i dopiero na jego podstawie rozstrzygnąć o własności - przy zastosowaniu właściwych przepisów prawnych, nie wyłączając przepisów ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 z późn. zm.).

Przy czym należy mieć również na uwadze, że jedynie na podstawie aktu własności ziemi (...) z dnia 31 sierpnia 1976 roku założona została księga wieczysta. Zatem należy mieć na uwadze nie tylko treść normy art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, ale również art. 4 powołanej ustawy, stanowiącego, iż przeciwko domniemaniu prawa wynikającemu z wpisu w księdze wieczystej nie można powoływać się na domniemanie prawa wynikające z posiadania.

Zatem w niniejszej sprawie kierując się wskazaną wyżej argumentacją, Sąd powinien ustalić kto był posiadaczem samoistnym działek na datę 4 listopada 1971 roku. Jednakże to ustalenie w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym może się odbyć jedynie po przeprowadzeniu dowodów zaofiarowanych przez strony. Przy czym ciężar dowodu, że rzeczywisty stan prawny nieruchomości jest inny niż ujawniony w księdze wieczystej, spoczywa na powodzie.

Skoro zatem powodowie w niniejszym postępowaniu podnosili, że pozwani nie byli samoistnymi posiadaczami działek (...) w dacie 4.11.1971 roku, winni byli - zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu zawartą w art. 6 k.c. okoliczność tę udowodnić. Przy czym nie są tu wystarczające dokumenty zawarte w aktach uwłaszczeniowych. Ustaleniu tej okoliczności mogłoby służyć przesłuchanie świadków, jednakże tacy świadkowie nie zostali przez stronę powodową zgłoszeni. Podkreślić należy, że zarówno powód D. M. (1), jak i jego pełnomocnik M. M. (3) (powódka A. M. w ogóle nie interesowała się przebiegiem niniejszego postępowania i nie stawiała się na rozprawie) zostali pouczeni podczas rozprawy w dniu 2 października 2013 roku o obowiązku zgłaszania wniosków dowodowych w sprawie, został im również wyznaczony 7-dniowy termin na zgłoszenie wszystkich twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych w

sprawie — pod rygorem utraty prawa ich powoływania w dalszym toku postępowania, co znajduje odzwierciedlenie w protokole rozprawy /k. 123/. Jednakże powodowie nie zgłosili żadnych wniosków dowodowych na okoliczność kto był samoistnym posiadaczem działek (...) w dacie 4.11.1971 roku. Należy zatem uznać, że powodowie nie udowodnili w tym postępowaniu, by posiadaczami przedmiotowych działek nie byli pozwani S. i Z. D. (1). A zatem nie zdołali skutecznie zakwestionować prawa własności pozwanych S. i Z. D. (2) do tych działek w oparciu o akt własności ziemi (...) z dnia 31 sierpnia 1976 roku.

Drugim argumentem podnoszonym przez powodów na uzasadnienie ich powództwa jest ten, że w ocenie powodów działka numer (...) powstała za strugą z działek powodów o numerach (...). Powodowie podnieśli, że w chwili zakładania ewidencji gruntów dla wsi G. w 1966 roku działka (...) posiadała powierzchnię 0,14 ha, zaś działka (...) powierzchnię 0,15 ha, przy czym z dokumentów zgromadzonych w teczkach aktów własności ziemi oraz z dokumentów geodezyjnych Starostwa Powiatowego w R. wynika, że swoimi północnymi krawędziami przylegały one bezpośrednio do strugi, zaś na tej samej wysokości — także do strugi — przylegały od strony przeciwnej działki o numerach (...). Powodowie wskazali, że na pierworysie mapy ewidencyjnej znajdującej się w Starostwie Powiatowym w R. wykreślono jedynie ołówkiem kreskę na południe od strugi. Wskazali również, że na podstawie księgi wieczystej Kw Nr (...) pozwani sprzedali aktem notarialnym z dnia 1 lutego 1991 roku Nr (...)K. A. działki numer (...) wprowadzając go w ich posiadanie od strony północnej od strugi. Następnie K. A. działki sprzedał U. i E. małżonkom K. aktami notarialnymi z 12 kwietnia 1995 roku Rep. A (...)oraz (...), zaś od nich działki kupili powodowie, przy czym U. i E. małżonkowie K. zostali wprowadzeni w ich posiadanie od strony północnej także do strugi. Powodowie wskazali, że w przedstawionej sytuacji pozwani dokonali w dniu 1 kwietnia 2008 roku podziału działki (...) na działki (...). Wskazali, że w ich ocenie działka numer (...) powstała za strugą z działek powodów o numerach (...).

Z powyższą argumentacją nie sposób jednak się zgodzić.

Jak już wskazano w części dotyczącej ustaleń faktycznych, w 1964 roku przeprowadzone zostały dla obrębu G. prace związane z ustaleniem stanu władania gruntami dla potrzeb zakładania powszechnej ewidencji gruntów. Dokumentację z całości prac dotyczących zakładania ewidencji gruntów skompletowano w operacie numer (...). Według zarysu pomiarowego granica pomiędzy działkami (...) oraz działkami (...) była wykazana w ten sposób, że północne granice działek (...) stanowiły południową krawędź rowu oznaczonego numerem działki (...), zaś granice wschodnie i zachodnie tych działek stanowiły przedłużenie granic działek (...), natomiast południową granicę działki (...) stanowiła północna krawędź rowu oznaczonego numerem działki (...).

W teście z postępowania administracyjnego dotyczącego aktu własności ziemi ON- (...) złożony jest protokół, w którym stwierdzono, że wyrys mapy jest niezgodny ze stanem faktycznym na gruncie oraz że zachodzi konieczność ustalenia granic działek. Ponadto w teście tej złożony jest szkic uwłaszczeniowy obejmujący m.in. pomiar granic przedmiotowych działek numer (...). Ze szkicu tego wynika, że południowa granica działki (...) przebiega za strugą, a działka (...) graniczy od strony południowej bezpośrednio z działkami (...), zaś granica północna działek (...) kończy się przed strugą i nie dochodzi do strugi.

"W teście z postępowania administracyjnego dotyczącego aktu własności ziemi (...) złożony jest protokół ustalenia stanu władania, w którym wykazano powierzchnie działek zgodnie ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...).

W 1979 roku została założona księga wieczysta numer (...)obejmująca nieruchomości S. i Z. małżonków D., w tym między innymi działki oznaczone numerami (...). Jako podstawę oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej Kw Nr (...) ujawniono na karcie 2 akt księgi wieczystej mapę wykonaną w dniu 26 marca 1979 roku przez uprawnionego geodetę J. S., która to mapa została wykonana zgodnie ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...). Jako dowód własności nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw Nr (...) ujawniono akt własności ziemi (...).

Podkreślić należy, że mapa z dnia 26 marca 1979 roku oraz (...) wykazane w księdze wieczystej Kw Nr (...) stanowią dokumenty referencyjne będące punktem odniesienia do wszystkich dalszych transakcji dotyczących działek (...).

Również przenoszenie działek (...) do innych ksiąg wieczystych odwołuje się do księgi wieczystej Kw Nr (...) oraz mapy zawartej w tej księdze. Z kolei mapa ta została wykonana zgodnie ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...). Również w zawiadomieniu powodów o dokonaniu wpisu na ich rzecz prawa własności, dokonanego w dniu 8 listopada 2002 roku, a znajdującego się w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...) znajduje się odwołanie do opisu i mapy nieruchomości zawartych w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...). Zatem powodowie nie mogą skutecznie twierdzić w tym postępowaniu, że nabyli własność w szerszym zakresie. Skoro ich poprzednikom prawnym własność działek (...) przysługiwała w takim zakresie, jak odzwierciedla to mapa z dnia 26 marca 1979 roku zawarta w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...) odwołująca się do szkicu uwłaszczeniowego zawartego w aktach uwłaszczeniowych (...), w której w sposób wyraźny oznaczono południową granicę działki (...) za strugą, a granice działek (...) kończyły się przed strugą, powodowie nie mogli własności działek (...) nabyć w zakresie szerszym, zgodnie z regułą wskazującą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada. Tym bardziej zatem nie mogli nabyć własności działki (...) powstałej w wyniku podziału działki (...), co do której to działki nigdy nie służyło im żadne prawo.

Niezasadnym jest zatem ciągle odwoływanie się powodów do zarysu pomiarowego z 1964 roku (co powodowie podnosili w każdym piśmie składanym w toku niniejszej sprawy, w toku sprawy I Ns 1213/08 i I C 357/12). Podkreślić należy, że w toku postępowania w sprawie I C 357/12 Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego geodety A. B., który w sposób stanowczy stwierdził, że granica pomiędzy działkami (...) przebiega w terenie od strony południowej rowu (strugi) oznaczonego numerem działki ewidencyjnej (...). W opinii tej biegły stwierdził, że przy ustalaniu przebiegu granic pomiędzy działką (...) i (...) należy brać pod uwagę dokumenty ujawnione w aktach Kw Nr (...) które są zgodne ze szkicem uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...). Jak wskazał biegły, przebieg granicy wskazany na pierwotnej mapie ewidencyjnej i zarysie pomiarowym nie został zaktualizowany w oparciu o wyniki ustaleń przebiegu granic wskazane na szkicu uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...), co stanowiło nieprawidłowość. Po wykonaniu ustaleń przebiegów granic wykazanych na szkicu uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...) oraz po wydaniu aktu własności ziemi (...) powinna była nastąpić zmiana treści pierwotnej mapy ewidencyjnej, brak takiej mapy mógł być wynikiem niedopatrzenia. Jednakże biegły stwierdził, że geodeta wykonujący podział działki (...) ustalił prawidłowo przebieg granic zewnętrznych dzielonej działki (...) nie tak, jak na pierwotnej mapie ewidencyjnej, ale tak jak na szkicu uwłaszczeniowym zawartym w aktach uwłaszczeniowych (...), a więc zgodnie z mapą ujawnioną w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...). Ponadto z opinii tej wynika, że granice zewnętrzne dawnej działki (...) zostały prawidłowo ustalone na okoliczność dokonywania podziału tej działki w 2008 roku. Współrzędne punktów granicznych określające przebieg granic działki numer (...) wykazane w operacie nr (...) są aktualnie ujawnione w ewidencji gruntów i są to granice prawne tej nieruchomości.

Oczywiście można argumentować, że przedmiotowa opinia może mieć w niniejszej sprawie walor dokumentu prywatnego, jednakże w niniejszej sprawie strona powodowa nie zaoferowała stosownego wniosku dowodowego, z którego wynikałoby, że istotnie własność działki (...) powstała z działek (...). Tę okoliczność również winna była udowodnić strona powodowa, a jej ustaleniu mogłaby służyć opinia biegłego geodety sporządzona w toku tej sprawy. Jednakże strona powodowa takiego wniosku dowodowego nie złożyła, mimo, iż — jak już wskazano, podczas rozprawy w dniu 2 października 2013 roku została pouczona o obowiązku zgłaszania wniosków dowodowych w sprawie, z wyznaczeniem 7-dniowego terminu na zgłoszenie wszystkich twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych w sprawie — pod rygorem utraty prawa ich powoływania w dalszym toku postępowania /k. 123/.

Z kolei brak było również podstaw do dopuszczenia przedmiotowego dowodu z opinii biegłego przez Sąd z urzędu. Powód i jego pełnomocnik bowiem nie są osobami nieporadnymi, bardzo dobrze radzą sobie przed Sądem, znają swoje prawa procesowe i je realizują. Sąd nie znalazł zatem żadnych podstaw do wyręczenia strony z jej obowiązków procesowych.

Podczas rozprawy w dniu 9 grudnia 2013 roku Sąd przesłuchał świadka E. K., jednakże zeznania tego świadka nie miały znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Okoliczność bowiem, w jakim zakresie powodowie zostali wprowadzeni w posiadanie działek (...) nie ma znaczenia, gdyż zakres prawa własności powodów wynika z dokumentów zawartych w aktach księgi wieczystej Kw Nr (...) oraz aktualnej ewidencji gruntów.

Z analogicznych względów Sąd uchylił podczas rozprawy w dniu 2 października 2013 roku wcześniej wydane w dniu 20 marca 2013 roku (w innym składzie) postanowienie o dopuszczeniu dowodu z oględzin nieruchomości objętej pozwem, jak również oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron.

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności Sąd uznał, że powodowie nigdy nie byli właścicielami działki (...), wpisu prawa własności której domagają się w niniejszym postępowaniu, a która powstała – wbrew twierdzeniu powodów - nie z działek (...), lecz z podziału działki (...), co sprawia, że ich powództwo podlega oddaleniu w całości z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej. Niezależnie od tego powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione, jak również ze względów, o których była już mowa powyżej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie wynikającej z art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądając od powodów jako przegrywających sprawę zwrot kosztów procesu poniesionych przez pozwanego S. D..

Zgodnie z brzmieniem art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.), sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między zaliczką pobraną od strony a zaliczką należną. Kierując się brzmieniem powołanego przepisu Sąd w punkcie 3 wyroku nakazał zwrócić powodom kwotę 300 złotych tytułem nie wykorzystanej zaliczki na koszty oględzin.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego w szczególności art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przez błędną jego wykładnię oraz przyjęcie, iż wpis działki gruntu, położonej w G., oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...) w księdze wieczystej (...) na rzecz pozwanych S. D. i Z. D. (2), jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym.
2. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, iż to pozwani w dacie 4 listopada 1971 roku byli właścicielami działki gruntu numer ewidencyjny (...) i działka ta przy jej podziale w 2008 r., powstała z ich działki numer ewidencyjny (...) z przeniesieniem w kierunku południowym poza grunt Skarbu Państwa, stanowiący działkę o numerze -ewidencyjnym (...) z przeznaczeniem jako struga wodna, podczas gdy powołana działka numer ewidencyjny (...), powstała z działek powodów o numerach ewidencyjnych (...).
3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na podstawie prowizorycznego szkicu z teczki uwłaszczeniowej (...) A. i Z. małż. M. w odniesieniu do działki powodów numer ewidencyjny (...) z całkowitym pominięciem szkicu z teczki uwłaszczeniowej (...) H. K., wydanych odpowiednio za numerami: ON- (...) i ON- (...), bez rozpoznania tym samym istoty sprawy.
4. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. ze względu na brak wskazania faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz dowodów na których się oparł, zaś innym dowodom - w tym dowodom z dokumentów, w szczególności z teczki (...) H. K. za Nr ON- (...), odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty apelujący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie stosownie do żądania pozwu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego które zostały dodatkowo potwierdzone przez opinie biegłego A. B. dopuszczoną na etapie postępowania apelacyjnego. Opinia ta w pełni potwierdza kwestionowane ustalenie Sądu Rejonowego, iż działka (...) powstała z podziału działki nr (...) w granicach opisanych na mapie ujawnionej w księdze wieczystej Kw Nr (...).

Odnosząc się kolejno do zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym Sąd jest ściśle związany żądaniem pozwu (por. uchwała 7 sędziów SN z 7 lipca 2010r. III CZP 45/10). Treść żądania pozwu została przez powodów precyzyjnie określona, a mianowicie powodowie powołując się na swój tytuł własności wywodzili, iż to ono winni być wpisani w księdze wieczystej Kw Nr (...) jako właściciele działki o nr (...) w miejsce pozwanych którzy winni być wykreśleni z działu trzeciego księgi wieczystej. Zadaniem Sądu było zatem ustalenie, po pierwsze czy stan prawny wynikający z księgi wieczystej odpowiada stanowi rzeczywistemu zgodnemu z prawem i po drugie czy też stan zgodny z prawem to taki o który wnioskuje powodowie. Co do zasady bowiem zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z 1982r. o księgach wieczystych i hipotece osoba której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia może w tym postępowaniu domagać się usunięcia dostrzeżonej niezgodności i doprowadzenia wpisów w księdze wieczystej do pożądanego stanu. Jeżeli zgłoszone żądanie okaże się uzasadnione wyrok uwzględniający powództwo staje się podstawą do wpisu zmiany w księdze wieczystej. Jeżeli jednak Sąd stwierdzi, iż postulowana przez powoda treść wpisu nie odpowiada rzeczywistemu stanowi prawnemu powództwo ulegnie oddaleniu nawet wówczas gdy rzeczywistemu stanowi nie będzie odpowiadał stan jawny z księgi wieczystej. Reasumując powództwo powodów mogłoby być uwzględnione jedynie wtedy gdyby przyjąć, iż wpis prawa własności pozwanych co do działki nr (...) nie jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym natomiast rzeczywisty stan prawny odzwierciedlać będzie wpis powodów jako właścicieli.

Zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego ustalenia.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż powodowie od swoich poprzedników prawnych nabyli własność działek oznaczonych nr (...). Nabywanie to opierało się na podstawie księgi wieczystej która co do położenia nieruchomości odwoływała się do mapy znajdującej się w księdze wieczystej nr Kw Nr (...) z której to mapy wprost wynikało, iż działki nr (...) nie dochodzą do strugi. Daje to w istocie obraz granic nieruchomości jakie zostały objęte ręką wiary publicznej ksiąg wieczystych. Posiłkując się tą mapą geodeta dokonał podziału działki nr (...) na trzy działki (...) z tym, że działka (...) była położona za płynącą strugą. Taki stan prawny wynikał z mapy załączonej do księgi wieczystej do której to mapy odwoływały się kolejne akty notarialne. W efekcie powodowie nie mogli nabyć własności w innym rozmiarze niż wynikająca z księgi wieczystej. Okoliczność, iż objęli w posiadanie działkę do strugi i tak zostali wprowadzeni w jej posiadanie nie ma dla przedmiotowej sprawy istotnego znaczenia. Sytuacja prawna wygląda tak, iż powodowie nabyli nieruchomość w granicach wynikających z księgi wieczystej, skoro tak to nie nabyli działki nr (...) i nie mogą zostać wpisani jako jej właściciele. Już tylko z tego powodu powództwo powodów podlega oddaleniu powodowie bowiem w toku postępowania o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie przedstawili tytułu który mógłby skutecznie zakwestionować stan prawny wynikający z księgi wieczystej i to wskazujący na ich prawo własności. Tylko przedstawienie takiego tytułu dawałoby powodom prawo do uwzględnienia tak sprecyzowanego powództwa.

Zupełnie bezprzedmiotowe są zatem ustalenia dotyczące aktów uwłaszczeniowych do których tak dużą wagę przywiązują powodowie zarzucając w apelacji Sądowi I instancji niewyjaśnienie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a nawet niewyjaśnienie istoty sprawy. Faktem jest, że na sporną działkę istnieją dwa konkurencyjne akty własności ziemi. Sąd generalnie w procesie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym mógłby badać prawidłowość tych aktów ale tylko wtedy gdyby to powodowie figurowali jako właściciele spornej działki w jednym akcie (bądź też z tego aktu czerpali swoje prawa do nieruchomości), a pozwani w drugim. W przedmiotowej sprawie sytuacja jest jednak zupełnie odmienna bowiem to powodowie nabyli nieruchomość od osób które w przeszłości nabyły ją od pozwanych. Zatem tytuł prawny powodów na ich działki pośrednio wynika z aktu własności pozwanych który obecnie powodowie usiłują zwalczać. Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby badania który z aktów własności czy ten wydany na pozwanych czy też ten wydany na małżonków M. odzwierciedla rzeczywisty stan prawny działki noszącej obecnie nr (...) na dzień 4 listopada 1971r. albowiem nawet gdyby hipotetycznie założyć, iż to małżonkowie M. byli właścicielami działki nr (...) na dzień 4 listopada 1971r. to i tak powództwo powodów nie mogłoby zostać uwzględnione bowiem takie ustalenie nie pozwalałoby na dokonanie wpisu powodów do księgi wieczystej jako właścicieli działki nr (...).

Z powyższych względów całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Co prawda Sąd Rejonowy nie poddał analizie i ocenie dokumentów zgromadzonych we wszystkich teczkach uwłaszczeniowych trzeba jednak wskazać, iż nie było takiej potrzeby i ocena ta nie była niezbędna dla rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, a to na podstawie art. 385 k.p.c..

Powodowie przegrali apelację dlatego też zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy należało na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzić od powodów na rzecz pozwanego S. D. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.